

Istinska kršćanska služba

“U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju, ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtne patnje Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov.” (2. Korinćanima 4,8-10)

Biblijski tekstovi: 2. Korinćanima 3,1-9; 2. Korinćanima 4,7-18; 2. Korinćanima 5,11-15; Kološanima 1,19-23; Efežanima 2,13-16; 2. Korinćanima 6,11—7,1; 2. Korinćanima 7.

Prošlog smo tjedna vidjeli da se Pavao, potvrđujući svoju jednostavnost i iskrenost, branio od optužbi za nedosljednost i nedostatak ljubavi prema Korinćanima. Uvijek je radio za najveće dobro svoje duhovne djece. U 2. Korinćanima 2,12-17 on započinje tijek misli koji se nastavlja do 2. Korinćanima 7. Tu on razmišlja o tome kako izgleda autentična služba za Krista. Možemo izvući mnogo pouka iz Pavlovih razmišljanja na tu temu.

Ovog ćemo tjedna razmotriti odlomak u 2. Korinćanima 3—7, u kojem Pavao govori o svojoj službi zadobivanja duša za Krista. Ellen G. White piše: “Obraćanje grešnika i njihovo posvećenje istinom, najjači je dokaz propovjedniku da ga je Bog pozvao u službu. Dokaz njegovog apostolstva upisan je u srca obraćenika i vidljiv je u njihovom obnovljenom životu. U njima je oblikovan Krist, nada slave. Ovi pečati na njegovoj službi jako osnažuju propovjednika.” (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 328)

OIKOS: Ovog tjedna čitamo iz knjige Ellen G. White, *Isusov život*, Znaci vremena, 2023., stranice 550—566.

PLODOVI AUTENTIČNE SLUŽBE

Pročitajte 2. Korinćanima 3,1-9. U kojem smislu mi možemo biti Kristova poslanica?

.....

.....

Pisma preporuke bila su uobičajena u grčko-rimskom svijetu. Međutim, Pavao nije nosio sa sobom takva pisma. Preobražavajuća sila Duha u životu Korinćana bila je dokaz autentičnosti njegove službe. Pa ipak, Pavao je bio siguran da njegova pamet i njegov trud nisu bili to što je crkvu u Korintu dovelo u postojanje (2. Korinćanima 3,4-6). On se nije hvalio (2. Korinćanima 3,5; 1. Korinćanima 2,2).

Pavao govori o svojoj službi tako što ukratko razmatra dva Saveza — stari koji je predstavio Mojsije, i novi koji su predstavljali on i njegovi suradnici. Površni čitatelj mogao bi pomisliti da stari Savez nije pružao nikakvu nadu u spasenje, ali to nije istina. Spasenje je bilo dostupno po starom kao i po novom Savezu. Stari Savez bio je Evanđelje napisano unaprijed. “A Sveto pismo je pretkazalo da će Bog opravdati nežidove po njihovoj vjeri te je unaprijed najavilo Abrahamu: ‘Po tebi će biti blagoslovljeni svi narodi.’” (Galaćanima 3,8 — Suvremeni hrvatski prijevod)

U 2. Korinćanima 3,1—4,6 možemo vidjeti da se stari Savez koristi kao simbol legalističkog iskustva onih koji su se oslanjali na vlastita djela poslušnosti kao na način da ugone Bogu. Novi Savez, međutim, predstavlja iskustvo onih koji su se u potpunosti oslonili na Božju milost, da će Bog učiniti za njih i u njima sve što je obećao.

Pavao govori o dva različita odgovora — vjernika i nevjernika — na Evanđelje. On ne govori o različitim Evanđeljima, od kojih je jedno u Starom zavjetu, a neko drugačije u Novom — jer postoji samo jedno Evanđelje objavljeno od Boga “koji nas je spasio i pozvao svetim zvanjem ne po našim djelima, već po vlastitoj odluci i milosti koja nam je od vječnosti dana u Kristu Isusu” (2. Timoteju 1,9).

To ne niječe činjenicu da ulomak u 2. Korinćanima 2,14—4,6 sadrži neke povijesne elemente. Ali on koristi tu povijest kako bi istaknuo da se neki od njih “spašavaju”, a neki “propadaju” (2. Korinćanima 2,15). Zbog reakcije na Mojsijevu službu u obliku nevjerice i nepovjerenja, njegova služba može se smatrati službom osude i smrti. A budući da je crkva u Korintu vjerovala, Pavlova služba među njima pokazala se kao služba pravednosti, služba Duha koji daje život.

To iskustvo spasenja crkve u Korintu dokaz je autentičnosti Pavlove službe.

STRADANJE I SLAVA

Pročitajte 2. Korinćanima 4,7-18. Sastavite listu Pavlovih stradanja. Kako je on izdržao sve te patnje?

.....

.....

Jan Hus, veliki češki reformator, jednom je rekao o Isusu: "On je učitelj svijeta, a mi prijezira vrijedni smrtnici — pa ipak je stradao! Zašto onda i mi ne bismo stradali, posebno ako je stradanje za nas čišćenje." (Ellen G. White, *Veliki sukob*, str. 105)

Apostol Pavao je prije mnogo stoljeća pokazao istu spremnost da strada za Krista. Bio je svjestan da on sam nije ništa više od krhke zemljane posude (2. Korinćanima 4,7). Stalno je trpio pritiske, teškoće, progonstvo i udarce, a ipak nije bio slomljen, ni očajan, ni napušten, ni uništen (2. Korinćanima 4,8.9). Bio je spreman nositi "na svom tijelu smrtnu patnju Isusove, da se na našem tijelu očituje i život Isusov" (2. Korinćanima 4,10.11).

Pod "patnjama Isusovim" koje nosi na svojem tijelu, Pavao vjerojatno misli na patnje koje spominje u prethodnim redcima. Nasuprot tome, izraz "život Isusov" u neposrednom se smislu vjerojatno odnosi na izbjavljenje od smrti ili na duhovnu snagu za sadašnji život. Ali u krajnjem smislu, to se odnosi na uskrsnuće (2. Korinćanima 4,12).

Zanimljivo je da se riječi "smrt i život" u paru javljaju triput u 2. Korinćanima 4,10-12. To nas podsjeća da je život u sadašnjosti pomiješan sa smrću. Međutim, u budućoj slavi iskusit ćemo život bez smrti (Otkrivenje 20,14; 21,4).

Što je najvažnije, ulomak u 2. Korinćanima 4,7-18 pokazuje da se Evandelje propovijeda preko slabih ljudskih bića, da bi sva slava pripala jedino Bogu (2. Korinćanima 4,15). Misionari nerijetko stradaju obavljajući svoje djelo. Međutim, nevolje koje ovdje imamo lake su i prolazne kad se usporede s vječnom slavom koja nas čeka (2. Korinćanima 4,17). Kršćanin živi po vjeri, a ne po gledanju (2. Korinćanima 4,18; 5,7).

Ta nada u buduću život toliko je zaokupljala Pavlov um, da je on nastavio govoriti o tome u nastavku poslanice (2. Korinćanima 5,1-10). On govori o svojem smrtnom tijelu uzimajući kao metaforu zemaljsku kuću. Nasuprot tome, "zgrada koja je djelo Božje" metafora je za uskrslo tijelo (2. Korinćanima 5,1), veliku nadu vjernika svih vjekova.

Zašto je tako važno da usred svega što sada proživljavamo, uvijek imamo pred sobom nadu u uskrsnuće (1. Korinćanima 15,52)?

SLUŽBA POMIRENJA USREDOTOČENA NA KRISTA

Pročitajte 2. Korinćanima 5,11-15. Kako nam taj odlomak pokazuje da je Pavlova služba bila usredotočena na Krista?

.....

Pavao je znao da će se od njega tražiti da podnese izvještaj o tome kako je služio Kristu (2. Korinćanima 5,10). Poznao je "strah Gospodnji" i trudio se da ljude uvjeri u Kristovo Evanđelje (2. Korinćanima 5,11). Strah o kojem govori duboko je strahopoštovanje prema Kristu te je, samim tim, spojen s Pavlovom ljubavlju prema Kristu i uzdanjem u Kristovu ljubav prema njemu. U Starom zavjetu bojati se Boga znači ići Njegovim putovima, ljubiti Ga i služiti Mu svim srcem i dušom (Ponovljeni zakon 10,12). Pavlova služba nije bila usredotočena na sebe, već na Krista. On ne hvali sebe. Predmet njegovog hvaljenja je Krist (2. Korinćanima 12,9). On kaže: "A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista." (Galaćanima 6,14) Prema tome, preporuka Korinćanima da se hvale njime (2. Korinćanima 5,12) značila je da trebaju biti ponosni na njegovu službu usredotočenu na Krista, nasuprot službi njegovih protivnika koja je bila usredotočena na njih same.

Pročitajte 2. Korinćanima 5,16-21; Kološanima 1,19-23; Efežanima 2,13-16. Na što je Pavao mislio kad je govorio o "službi pomirenja"?

.....

Krist je propovjednik pomirenja bez premca. Kao takav, "povjerio nam je službu pomirenja" (2. Korinćanima 5,18). Pojam pomirenja stalno se ponavlja u 2. Korinćanima 5,16-21. To je ključna misao za Pavla, a morala bi biti i za nas. Bog je pomirio svijet sa sobom otkupiteljskom smrću svojeg Sina. Oni koji su se pomirili s Bogom, novo su stvorenje (2. Korinćanima 5,17). A sada se od njih očekuje da prenose tu "riječ pomirenja" dalje, objavljujući Kristovo Evanđelje (2. Korinćanima 5,19). U tom smislu mi "vršimo poslaničku službu u ime Krista — kao da Bog opominje po nama" (2. Korinćanima 5,20).

Razmislite o tome što je Krist učinio za vas. Razmišljajte o krivnji, grijehu i osudi koja bi vas čekala da nije bilo onoga što je On učinio za vas na križu. Kako bi ta činjenica trebala utjecati na vaš odnos prema drugima, posebno prema onima koji ne poznaju Gospodina?

POZIV NA SVETOST

U 2. Korinćanima 6,3-10 Pavao nastavlja pozivati Korinćane da se pomire s Bogom. On navodi dugu listu teškoća i pobjeda kako bi pokazao što znači biti Kristov sljedbenik i Božji sluga. Ukratko, on nabroja teške situacije (2. Korinćanima 6,4.5), vrline karaktera (2. Korinćanima 6,6), opremu za službu (2. Korinćanima 6,7) i neočekivane obrate povezane sa službom (2. Korinćanima 6,8-10). Pošto je posavjetovao članove crkve u Korintu da se pomire s Bogom, Pavao ih poziva da žive svetim životom, i to tako što će se odvojiti od štetnog utjecaja nevjernika i svega što je nečisto (2. Korinćanima 6,14-17).

Pročitajte 2. Korinćanima 6,11-7,1. Kako izgleda sveti život prema tom odlomku?

Pavao u tom odlomku naglašava važnost naklonosti i ljubavi unutar crkve (1. Korinćanima 6,11-13). Dokaz da su se ljudi pomirili s Bogom jest to što se zalažu za uzajamno pomirenje jednih s drugima. Oni tako postaju posrednici horizontalnog pomirenja.

Zatim upućuje šest poziva poziv na svetost: (1) "Ne budite s nevjernicima pod jednim te istim *jarmom*" (2. Korinćanima 6,14); (2) "*izidite između njih*" (2. Korinćanima 6,17); (3) "*odvojite se*" (2. Korinćanima 6,17); (4) "*ne dotičite se ničega nečista*" (2. Korinćanima 6,17); (5) "*očistimo se, ljubljani, od svake tjelesne i duševne ljage*" (2. Korinćanima 7,1); (6) "*privedimo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu*" (2. Korinćanima 7,1; kurziv dodan). Ti poticaji pokazuju da sveti Bog zahtijeva sveti život i odvajanje od idolopoklonstva.

S druge strane, taj odlomak navodi i sedam obećanja koja naglašavaju ulogu kršćanske crkve kao svetog hrama: (1) "stanovat ću među njima"; (2) "i među njima hodati"; (3) "ja ću biti njihov Bog"; (4) "oni će biti moj narod"; (5) "ja ću vas primiti"; (6) "ja ću vam biti Otac"; (7) "vi ćete mi biti sinovi i kćeri" (2. Korinćanima 6,16.17.18).

Zapazite da četiri obećanja iz 2. Korinćanima 6,16 čine osnovu za tri imperativa u 2. Korinćanima 6,17 (vidi riječ "zato" na početku 2. Korinćanima 6,17). To pokazuje da svetost nije rezultat čovjekovih osobnih napora, već djelo koje Duh Sveti ostvaruje u njegovom srcu. Premda svetost potječe od Boga, vjernici moraju učiniti što do njih stoji da odbace idolopoklonstvo i svaki nečisti običaj.

Što nam Božja obećanja iz 2. Korinćanima 6,16-18 govore o tome što je svetost?

UTJEHA I RADOST

Pročitajte 2. Korinćanima 7. Kako se Pavao osjećao kada je čuo da su se Korinćani pokajali?

Koliko ljubavi izvire iz riječi “da ste u našem srcu” (2. Korinćanima 7,3; vidi također 2. Korinćanima 6,11). U dubokoj želji da njegova ljubav bude uzvraćena, Pavao kaže i sljedeće: “Napravite nam više prostora u svojim srcima!” (2. Korinćanima 7,2) Premda se izraz “u svojim srcima” ne nalazi u izvornom grčkom tekstu, većina prijevoda ga sadrži, što je ispravno, jer kontekst to podupire.

I doista, Korinćani su otvorili svoja srca za Pavla i njegove suradnike. Zato je 4. redak pravi izljev radosti. Pavlove riječi izražavaju koliko su pozitivni njegovi osjećaji u tom trenutku: “Imam veliko pouzdanje u vas i uvelike se ponosim vama. Pun sam utjehe; preobilna je radost moja zbog sve nevolje naše.” (2. Korinćanima 7,4) Pavao je ispunjen utjehom i radošću. Koliko bi utjehe i radosti naše crkve mogle donijeti srcima svojih propovjednika kad bi se vjerno posvetili Kristu.

U 2. Korinćanima 7,5-16 Pavao dalje objašnjava razlog za svoju utjehu i radost. Ta dva pojma dominiraju tekstom. Glagol *parakaleô* (“utješiti”) i imenica *paraklêsis* (“utjeha”) javljaju se ukupno sedam puta u 7. poglavlju 2. Korinćanima. Taj dio poslanice završava na isti način na koji je i započeo, naime, s mnogo utjehe u Bogu (2. Korinćanima 1,3-7). Pavlova utjeha u 2. Korinćanima 7 dolazi od olakšanja koje je doživio zato što je “oštro pismo” donijelo ishod kakav je on i želio postići. Premda je to olakšanje nastupilo zbog Titovog pozitivnog izvještaja, ipak je u konačnici Bog bio pružatelj utjehe koju je Pavao doživio (2. Korinćanima 7,6). Bog je “Otac milosrđa i Bog svakovrsne utjehe, koji nas tješi u svojoj našoj nevolji” (2. Korinćanima 1,3,4).

Zanimljivo, dok je Pavao “pun ... utjehe”, on se “još više obradovao” (2. Korinćanima 7,4.7.13). Premda je njegovo oštro pismo izazvalo mnogo žalosti, bila je to žalost po Božjoj volji u svrhu pokajanja (2. Korinćanima 7,9-11). Korinćani su se ožalostili “po promisli i volji Božjoj” (2. Korinćanima 7,11), žalošću koja “rađa spasonosno i stalno obraćenje” (2. Korinćanima 7,10). Što bi drugo moglo donijeti veću radost srcu istinskog Božjeg slugu?

Jeste li kada u životu iskusili žalost koja je po Božjoj volji? Kako ste znali da je to bila žalost po Božjoj volji koja vas je trebala navesti na pokajanje?

ZA DALJNJE PROUČAVANJE

Ellen G. White, "Prihvaćena vijest", *Djela apostolska*, str. 203—210 (u izvorniku 323—334).

Prošlog tjedna čitali smo odlomak iz knjige *Djela apostolska* koji i danas preporučujemo za daljnje proučavanje. Vrijedi ga pročitati ponovno. Ovog puta zadržite se malo duže na dijelovima koji se odnose na Pavlovo oštro pismo, na osjećaje koji su ga obuzimali dok ga je pisao i na njegovu radost po primanju dobrih vijesti o iskrenom pokajanju onih kojima je bilo upućeno. A onda razmislite što nam to govori o autentičnosti Pavlove službe i o tome koje pouke mi možemo primijeniti na naš rad za Krista.

"Mi trebamo otkriti pred cijelim svemirom, pred palim svijetom i svjetovima koji nisu pali da Bog oprašta, da se putem Božje ljubavi možemo pomiriti s Njim. Čovjek se kaje, postaje skrušen u srcu, vjeruje u Krista kao u svoju žrtvu pomirnicu i uvida da se Bog pomirio s njim." (Ellen G. White, *Special Testimonies On Education*, str. 223)

"Kao crkva, mi smo primili veliko svjetlo. To svjetlo Gospodin nam je dao na korist i blagoslov ovom svijetu. Nama je povjerena služba pomirenja. Silom koja potječe odozgo, trebamo preklinjati ljude da se pomire s Bogom." (Ellen G. White, *Letter* 32, 1903.)

Kada se pomire s Bogom, ljudi moraju težiti svetosti. Tumačeći redak u 2. Korinćanima 7,1, Ellen G. White otkriva što znače Pavlove riječi "da privedemo k savršenstvu svoju svetost u strahu Božjemu" (2. Korinćanima 7,1). Ona kaže da je Pavao nastojao pomoći novim obraćenicima "da postanu samostalni kršćani koji rastu, jaki u vjeri, gorljivi i cijelim srcem posvećeni Bogu i djelu širenja Njegova kraljevstva" (Ellen G. White, *Djela apostolska*, str. 201).

PITANJA ZA RAZGOVOR

1. Pavao govori o nama kao o "zemljanim posudama" u kojima se nalazi blago Evanđelja (2. Korinćanima 4,7). Na koji način čišćenica da su ljudi u svojem prirodnom stanju slabi, nepostojani i puni ograničenja, može zapravo pomoći u objavljivanju Evanđelja umjesto da ga otežava?

2. Što znači biti "novi stvor" (2. Korinćanima 5,17)? Kako to utječe na naš svakodnevni život? Kako je Krist načinio od vas novo stvorenje?

3. U 2. Korinćanima 6,4.5 Pavao navodi dugu listu teškoća u koje je zapao radi Evanđelja. Kako je on odgovorio na svoje patnje (vidi 2. Korinćanima 6,6.7)? Kako vam to pomaže da se vi suočite sa svojima?